

Xa Rời Cõi Đêm

Quang lơ đãng nghe người thuyết trình viên hăng say trình bày một đề tài nhằm chán chàng đã nghe ít ra cũng dăm bảy lần. Quang nhìn quanh. Phòng họp của khách sạn Hilton này ở Chicago tương đối khá rộng không như phòng họp nhỏ hẹp của các buổi chàng phải tham dự những năm trước. Quang làm cho một công ty lớn có chi nhánh trong khắp 50 tiểu bang và công việc đòi hỏi chàng phải đi họp luôn. Quang cố nén cơn buồn ngủ. Chàng vừa đắp máy bay xuống phi trường đã phải đến đây để họp ngay. Giờ này chàng chỉ muốn được ngả người thoải mái, ngáp một tiếng dài không cần phải để ý đến người chung quanh. Phép lịch sự và địa vị của chàng không cho chàng làm thế.

Quang nhìn sang phía bên cạnh. Buổi họp đã được hơn nửa giờ mà người được chỉ định ngồi cạnh chàng vẫn chưa đến. Quang nhìn bảng tên đặt trước chỗ ngồi mỗi người, Kim Johnson. Chàng thắc mắc không hiểu người bên cạnh là đàn ông hay đàn bà - nhiều phần là đàn bà - Quang hơi nhếch mép cười, hăng chàng đang có phòng trào cất nhắc nhân viên thuộc nhóm thiểu số: Mỹ đen, dân gốc Mỹ, Á Châu. Đàn bà cũng xếp chung vào nhóm thiểu số - không lạ gì họ xếp chàng ngồi chung với bà Kim Johnson nào đó.

Quang không còn để ý đến người thuyết trình viên, bỗng dưng chàng tò mò muốn biết người bên cạnh vẫn chưa thấy xuất hiện. Chàng đoán bà này phải là người Mỹ, tóc vàng, mắt xanh, có lẽ phải đẹp - Quang không hiểu sao mình lại nghĩ vậy. Có thể vì tên Kim làm chàng liên tưởng đến cô đào Kim Novak nổi tiếng cách đây hai, ba chục năm trước, tóc bạch kim, đẹp một cách kỳ lạ, chàng xem phim hồi còn nhỏ. Quang lắc đầu mấy cái. Có thể chàng đoán nhầm, người Mỹ ít có tên Kim, có thể đây là một người Á Châu. Đại Hàn hay Việt Nam nữa không chừng. Quang thấy náo nức hẳn lên, chàng nửa mong người đàn bà xuất hiện để thắc mắc của chàng được giải đáp, nửa muốn kéo dài để nàng vẫn còn là một bí mật đầy hấp dẫn.

Quang hơi ngạc nhiên cho chính mình. Chàng lập gia đình đã lâu, sống yên ấm với vợ và hai con. Quang ít để ý đến người đàn bà nào khác, cảm thấy hài lòng, thỏa mãn với cuộc sống hiện tại. Đôi lúc gặp những người đàn bà đẹp, kêu gọi, chàng cũng thấy bị kích thích nhưng tính e ngại những chuyện phiến toái, phiêu lưu mạo hiểm bao giờ cũng lấn lướt và Quang lại đầu vào đó, ngày ngày đi làm tối về nhà, ngoan ngoãn như một con ngựa kéo xe bị che hai bên mắt, chỉ biết nhìn thẳng tiến về phía trước chờ đợi đến tối về chuồng ăn cỏ. Cuộc đời chàng bình thản, đều đặn. Quang đôi lúc cũng muốn có chút gì thay đổi cho đỡ nhàm chán, nhưng nghĩ đến những sóng gió phiến phức, chàng lại tắc lưỡi và tự nhủ: "Việc gì phải như vậy." Và đời chàng cứ thế trôi dần.. cho đến ngày hôm nay.

Quang ra khỏi phòng họp sau một giờ diễn thuyết của người thuyết trình viên. Chàng tự pha lấy một ly cà phê sữa để sẵn trên bàn lớn ngoài phòng họp. Lơ đãng nhìn quanh - Một số ra khỏi phòng họp đứng tụm năm tụm ba nói chuyện - Một số khác vẫn ngồi lại trong phòng, cẩn thận ghi chép lại những điều vừa được trình bày. Quang lắc đầu - chàng không thể nào chăm chỉ như vậy được. Đi học lấy bằng chàng cũng không thể ngồi mãi như vậy được huống gì nghe thuyết trình vô vấn. Quang bỗng thót người lại, tim chàng đập hụt một nhịp. Ngay bên cạnh chỗ chàng ngồi, một người đàn bà quay lưng lại phía chàng đã xuất hiện từ bao giờ. Sau cùng Kim Johnson cũng đến và Quang chợt nhận thấy một cảm giác lạ lùng. Người đàn bà tóc đen dài ngang lưng Quang thấy quen thuộc vô cùng. Một hình dáng xa vời nào đó chìm sâu trong ký ức bỗng trở lại và choán lấy cả hồn chàng. Không lẽ nào? Một bóng sau lưng chưa rõ mặt, mười mấy năm rồi nhỉ? Và dáng dấp với mái tóc dài này chỉ có thể là một người.

Quang đi nhanh về chỗ ngồi và nhìn thẳng sang người bên cạnh. Linh tính chàng không làm. Kim Phụng đang ngồi bên cạnh chàng. Kim Phụng của thời mới lớn, của

tình yêu tuyệt vời, của sung sướng và đau khổ tưởng như không bao giờ có thể quên được, và quả thật chàng vẫn chưa bao giờ quên, chỉ là lùi lại sâu trong tiềm thức để một ngày xuất hiện. Và giờ đây nàng đã hiện ra lại với chàng, bằng xương bằng thịt, ngồi cạnh chàng, lạ lùng như một chuyện thần tiên, mơ hồ bỗng biến thành sự thực, tuy mang một cái tên lạ hoắc, Mỹ hóa đến cùng cực.

Kim Phụng vẫn chưa nhận ra chàng. Nàng nhìn lại chàng, mỉm cười lịch sự, Quang thấy lòng mình trùng hẫng xuống. Chàng nhận ra nàng ngay. Nàng có thay đổi bao nhiêu chăng nữa Quang chắc chắn mình vẫn biết, huống gì chàng thấy nàng vẫn trẻ như xưa, thời gian có lẽ đi qua để quên nàng lại, và nàng đẹp lộng lẫy hơn trước nhiều. Cái đẹp của một người đàn bà biết mình đẹp, quyến rũ. Cái đẹp của một người đàn bà đa tình và chín mùi. Quang hơi rùng mình, chàng nhớ lại lòng mê say của mình những năm trước và linh cảm điều bất trắc của cuộc gặp gỡ kỳ lạ này. Có lẽ số mệnh đã muốn thế. Số mệnh đã cho chàng biết nàng, biết tình yêu đầu tiên của thời mới lớn, tình yêu cam nín không bao giờ bày tỏ ra chôn chặt đáy lòng tưởng chừng như sẽ nguôi ngoai cùng năm tháng, phối pha với từng ngày đi qua vì sẽ chẳng bao giờ còn gặp lại. Vậy mà giờ đây nàng lại xuất hiện, ngồi cạnh chàng, trong phòng họp buồn tẻ này như một luồng ánh sáng kỳ diệu dội vào từng ký ức sâu thẳm nhất của chàng.

Quang biết Kim Phụng qua Vinh, em ruột của nàng. Vinh thua chàng và Kim Phụng một tuổi nhưng lại học cùng lớp với chàng. Lần đầu tiên Vinh rủ chàng đến nhà là lúc vào mùa thi để hai người cùng học chung. Quang chỉ gặp Kim Phụng một vài lần và nói một đôi câu thăm hỏi nhưng thế cũng đã đủ để cho chàng rơi vào tình yêu. Quang say mê nàng cuồng nhiệt nhưng không dám thổ lộ và cũng không có dịp thổ lộ. Phụng không hề để ý đến chàng, chỉ là người bạn của đứa em nhỏ, ngờ nghệch, vụng về. Nàng đã có người yêu, bận rộn với những cuộc hẹn hò, dạ vũ, khi nào nàng để ý đến chú học trò nhìn

trộm nàng đắm đuối. Quang cũng không khi nào dám nghĩ đến chuyện tỏ tình với nàng, chàng mê say nàng trong đau khổ, dấn vật, sung sướng với khổ đau của tình yêu một chiều của mình. Ngày Phượng lấy chồng Quang nằm thui thui trên gác, thờ thần và suy nhược tưởng như không bao giờ chàng có thể bước xuống được nữa. Và rồi mọi sự cũng qua đi.

Quang không bao giờ qua lại nhà Vinh cũng như không bao giờ gặp lại Kim Phượng. Chàng tưởng đã quên được nàng, tưởng nàng đã đến và đi khỏi đời chàng như một giấc mộng đẹp, cay đắng rồi cũng phai nhạt dần. Cho đến này hôm nay!

Quang nhìn lại Kim Phượng và mỉm cười. Chàng nói nhỏ vừa đủ cho nàng nghe: “Chào Phượng!”

Phượng rùng mình khi nghe chàng nói. Có lẽ từ lâu lắm chưa ai nói với nàng bằng tiếng Việt và gọi tên Phượng của nàng. Nàng nhìn kỹ chàng lại một lần nữa, vẻ ngạc nhiên lộ đầy trong cặp mắt to tròn màu xanh đậm kỳ lạ. Chàng đoán nàng đeo contact lens màu như thời trang bây giờ.

Môi nàng hé mở như định hỏi. Quang nói nhỏ thì thầm sợ những người ngồi cạnh nghe thấy. “Tôi là Quang, bạn của Vinh”. Phượng gật đầu như vừa chợt nhớ ra và nắm lấy tay chàng. Bàn tay nàng mềm mại, ấm áp và Quang nhận thức rõ ràng hơi nóng từ bàn tay nàng chạy ủa vào châu thân, ngừng lại trong lồng ngực và chàng bỗng cảm thấy tim chàng như cháy rực. Quang biết tình yêu của chàng đối với nàng chưa bao giờ tắt và ngọn lửa khơi lại mãnh liệt từ bàn tay kỳ diệu của nàng càng lúc càng bùng lên. Quang khổ sở nghe người thuyết trình viên nói, chàng tưởng tượng như ông ta đang diễn thuyết trong một cuốn phim quay chậm không bao giờ ngừng và chàng sốt ruột chờ đến phút giải lao để có thể nói chuyện tự do với Phượng.

Giờ nghỉ sau cùng rồi cũng đến và Quang được Phượng cho biết nàng sang đây năm 1980, làm việc cùng một hãng với Quang thuộc chi nhánh San Francisco và được hãng cử đi họp ở Chicago này lần đầu tiên, nàng cũng hỏi lại Quang về gia

đình của chàng và công việc chàng đang làm. Quang trải lời qua loa và mời Phượng đi ăn. Chàng muốn rời phòng họp ngay để có thì giờ gần với Phượng một cách riêng tư hơn và để biết nàng rõ hơn sau nhiều năm không gặp.

Điều làm Quang ngạc nhiên và thắc mắc hơn cả là trong suốt bữa ăn Phượng nói chuyện vui vẻ, tự nhiên và thân mật với chàng khi nói về công việc, về đời sống ở Mỹ nhưng tuyệt nhiên nàng không hề dả động đến khoảng thời gian trước năm 1980, trước khi nàng sang đến Hoa Kỳ. Quang có hỏi nàng về Vinh, về đời sống của nàng lúc còn ở Việt Nam nhưng nàng chỉ ngồi im không nói và những lúc đó Quang thấy nàng bỗng nhiên đổi hẳn. Nàng ngồi bất động, mắt mở lớn nhìn dăm dăm về phía trước, chùng như không ý thức được sự vật và người chung quanh nữa, kể cả Quang ngồi đối diện với nàng. Và nàng như đắm vào một cơn mơ nào đó. Sâu thẳm, đầy vẻ sợ hãi, mang một vẻ tuyệt vọng đáng thương làm Quang ân hận, chàng phải hỏi to lên vài ba câu về chuyện khác Phượng mới bừng tỉnh. Sau lần thứ nhì hỏi về thời gian trước và chứng kiến Phượng thay đổi kỳ lạ như vậy, Quang không dám nhắc đến nữa mặc dù chàng càng lúc càng tò mò và băn khoăn nhiều hơn về Phượng.

Quang được nàng cho biết thêm sau khi sang đây vài năm nàng lập gia đình với một người bạn Hoa Kỳ vì thế nên mới có tên là Kim Johnson nhưng nàng góa chồng ngay sau khi thành hôn không được bao lâu. Một lần nữa Quang lại chứng kiến sự lạ lùng của Phượng khi nàng nhắc đến cái chết của người chồng Hoa Kỳ, y hệt như lúc chàng hỏi Phượng về thời gian trước ở Việt Nam. Quang tự nhủ lòng chàng phải tìm hiểu cho bằng được và đồng thời chàng ý thức được tình yêu của chàng với Phượng càng lúc càng gia tăng mãnh liệt, như ngọn lửa trong lòng chàng tưởng chừng đã tắt rụi từ lâu lắm lại có dịp bùng lên với gặp gỡ lại Phượng lần này và bí mật của nàng là ngọn gió khêu lên càng lúc càng mạnh.

Phượng cho chàng địa chỉ ở San Francisco và Quang hẹn với nàng sẽ

sang ngay sau khi giải quyết xong vài chuyện ở sở. Chàng lấy vé máy bay về New York ngay tối hôm đó tràn ngập hình ảnh Phượng với tình yêu dào dạt dâng lên trong chàng như ngộp thở. Trên đường về, Quang nghĩ cách nói dối vợ và quyết định lấy ngay kỳ nghỉ phép ba tuần thường niên. Chàng chưa bao giờ nói dối vợ nhưng thấy không có gì khó khăn lắm. Vợ chàng tin ngay Quang phải đi công tác xa vài tuần, sở chàng cũng không phiền phức gì khi thấy chàng xin nghỉ phép đột ngột như vậy sau khi một vài chuyện quan trọng đã được giải quyết xong. Năm ngày sau Quang đã có mặt ở San Francisco, linh cảm thấy đời chàng bắt đầu đi vào một khúc rẽ, lạ lùng và đáng sợ.

* * *

Quang tìm đến Phượng ngay sau khi đáp xuống phi trường. Nhà nàng ở trên một đồi cao nhìn ra vịnh San Francisco thuộc một khu vực sang trọng của thành phố. Quang đoán người chồng Mỹ quá cố của nàng phải là người giàu có và hơi ngạc nhiên khi thấy Phượng vẫn đi làm cùng hãng với chàng với chức vụ và số lương chắc hẳn không lấy gì làm cao lắm. Ngôi nhà của nàng rộng lớn, mắc tiền và trong khu sang trọng như vậy nhiều phần Phượng đi làm chỉ để có việc mà làm không phải với mục đích kiếm sống.

Quang bấm chuông. Một người đàn bà Mễ ăn mặc theo kiểu người hầu trong những nhà sang trọng Quang thấy trên TV ra mở cửa. Chàng đi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác với nếp sống của Phượng. Ngôi nhà quá đẹp với đồ đạc quý giá và mỹ thuật như những đồ sưu tầm trong viện bảo tàng, sàn nhà bằng cẩm thạch bóng loáng với cầu thang chạy vòng bằng một loại gỗ trác đặc biệt. Phượng đứng trên đầu cầu thang che lấp một phần bởi chiếc đèn treo trần nhà bằng pha lê lộng lẫy.

Quang đứng khựng lại khi vừa trông thấy Phượng. Chàng chưa bao giờ và cũng không ngờ Phượng đẹp như vậy. Chung quanh nàng như sáng hẳn lên và ánh lunh linh của pha lê càng làm tăng thêm vẻ đẹp tuyệt vời của nàng, vẻ đẹp của quý

phái, xa cách và đầy bí ẩn như những hình ảnh của những mối tình huy hoàng, trường giả Tây Phương Quang đôi khi đọc đến hay xem trên màn ảnh. Chỉ một điều khác là nàng lại chính là Kim Phượng, người chàng yêu say đắm của thuở mới lớn, của những ngày ở vùng Tân Định xa xưa, của một quê hương và của một thời gian đã mất.

Phượng không ngạc nhiên lắm khi thấy Quang tìm đến nàng, hầu như biết trước Quang sẽ phải sang San Francisco để gặp nàng, chắc chắn như một người biết được quyền lực của mình, không một lúc nào nghi ngờ khả năng quyền rũ của mình, thần nhiên chờ đợi như loài nhện chờ con mồi đã bước dần vào lưới. Nàng đón Quang với nụ cười, vẻ mừng rỡ vừa phải, vừa đủ để Quang không thấy bối rối khi tìm đến nàng, nhưng cũng không sẵn đón, vỗ vập. Quanh nhận thức điều đó và chàng chợt thấy lo ngại băng quơ. Chàng biết gặp lại Phượng với tình yêu bùng cháy của nhiều năm trước được khêu lại chàng sẽ không đủ nghị lực để phán đoán và suy nghĩ như nếp sống an bình cũ trước ngày gặp Phượng, nhưng đồng thời niềm thắc mắc, lo âu bị từ chối, bị xua đuổi của những mặc cảm trong ký ức cũ được dịp trở dậy.

Quang nhìn lại Phượng, nhìn vẻ đẹp thu hồn của nàng, ngửi mùi nước hoa nhẹ hòa với mùi da thịt nàng và chàng không ngần ngại nữa. Đam mê trong đời chỉ đến một lần, Quang thấy vô ngoài mẫu mực của chàng bắt đầu rữa nát, tan biến dần, chỉ còn lại một khối lửa hừng hực cháy. Chàng nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng xiết nhẹ, gật đầu nói với nàng dễ dàng như thể hai người đã là cặp tình nhân từ lâu lắm: "Em đi ăn cơm tối với anh".

Quang đưa Phượng đi vào một tiệm ăn nhỏ, lịch sự, nhìn ra biển. Bàn ăn có những đĩa nển nhỏ, lung linh chiếu lên khuôn mặt và mái tóc Phượng, chàng nhìn nàng và cảm thấy niềm bí ẩn dù còn đó nhưng với từng giây phút ngồi cạnh nàng, niềm thân cận đã cho chàng chút hy vọng hiểu được nàng hơn, biết được điều

gì đó làm cho Phượng trong một khoảnh khắc như trở thành người khác lạ, sợ hãi, tuyệt vọng, co dúm lại như một con chim bị đạn run rẩy dưới cơn mưa tầm tã. Quang không hỏi Phượng về những ngày còn ở Việt Nam, hoặc về Vinh, em nàng, chàng lờ mờ phỏng đoán một tương quan giữa thái độ kỳ lạ của Phượng và những ngày xưa cũ. Chàng nhớ lại vẻ mặt của Phượng lúc chàng hỏi nàng về những điều đó lần gặp lại ở Chicago, Quang cảm thấy bất an vô cùng khi chứng kiến sự thay đổi của Phượng làm chàng sợ hãi và chàng cố tránh để trong khi nói chuyện với Phượng không nhắc đến những điều đó nữa.

Quang không tỏ lộ tình yêu của mình với Phượng, chàng biết nàng biết về tình yêu của mình và Quang thấy không cần gì phải xác nhận lại một cách thừa thãi. Điều làm chàng thắc mắc là không biết Phượng có yêu chàng không. Những ánh mắt, nụ cười của nàng, lúc Phượng là Phượng, người đàn bà đẹp, quyến rũ và long lanh đa tình, cho chàng cảm giác là nàng cũng yêu lại chàng, nhưng còn những lúc Phượng đột nhiên thay đổi, im lặng, xa xôi và đầy khổ sở, những lúc đó chàng thấy mình không là gì cả dưới mắt Phượng, tưởng chừng như chỉ là một người lạ, bàng quang không dính líu gì đến cuộc đời của nàng.

Quang đưa Phượng về nhà sau bữa ăn và thuê một khách sạn gần nơi nàng ở. Cả tuần lễ liền chàng đưa nàng đi chơi khắp miền Bắc của tiểu bang, tìm những thành phố nhỏ dọc bờ biển, vào những quán ăn xinh xắn, dễ thương, hay đưa nàng vào những chỗ trống nho của thung lũng Napa, nếm tất cả các loại rượu cất tại vùng này. Buổi tối chàng đưa nàng về San Francisco, ăn bữa tối tại quán ăn đầu tiên chàng đưa nàng đến và từ giã bằng cách nắm chặt đôi bàn tay nhỏ, và ấm áp của nàng, để hơi ấm của nàng truyền vào chàng và hôn nhẹ lên bàn tay. Quang không muốn đi xa hơn, chàng muốn để tình yêu này nở nhiều hơn nữa giữa chàng và Phượng, để những giây phút xuất thần lạ lùng của Phượng chàng vẫn không hiểu

nổi và vẫn ám ảnh chàng thừa dần hơn nữa. Sau mấy ngày đi chơi, Quang đã thấy những khoảnh khắc đó ít hơn trước và chàng cũng cảm thấy mừng thầm.

Ngày cuối tuần hôm đó, sau khi đi chơi xa về, Quang đưa Phượng vào quán ăn đã trở thành quen thuộc. Người hầu bàn lẳng xăng đưa hai người vào bàn ăn thường ngồi như mọi ngày. Quang bỗng cảm thấy nhột nhạt như bị chú ý, theo dõi. Trong bữa ăn chàng kín đáo quan sát những thực khách chung quanh và quả không nhầm, chàng để ý đến một người khách Á Đông khác, ngồi ở một bàn nhỏ tại góc phòng sau lưng chàng, đang nhìn về hướng chàng và Phượng một cách chăm chú. Phượng không hề để ý và vẫn nói chuyện với chàng như thường. Nhưng Quang không lòng dạ nào chú ý vào câu chuyện đang nói với Phượng. Chàng thấy bồn chồn, bực bội vì cảm giác bị người lạ nhìn chăm chăm, nhất là không hiểu lý do soi mói của người khách lạ. Chàng để ý một lần nữa và thấy hần ta đã đứng tuổi, hai bên mái tóc đã điểm bạc, khuôn mặt và dáng điệu đầy vẻ lịch sự, có học. Chùng như hần ta muốn lại bàn chàng và Phượng ngồi nhưng không dám và tỏ ra sốt ruột như chờ đợi một cơ hội nào đó.

Phượng đứng dậy đi vào phòng sau để trang điểm lại và Quang thấy người khách lạ như một chiếc lò so, bật nhòem dậy và tiến về chỗ chàng ngay khi bóng Phượng vừa khuất sau cánh cửa. Hần giờ tay cho chàng bắt và tự giới thiệu:

-Tôi là Tâm, xin lỗi tôi đã đường đột nhưng tôi có chuyện cần nói với ông.

Quang nhú mày:

-Tôi là Quang, nhưng xin lỗi chúng ta chưa bao giờ biết nhau.

Người đàn ông lại nói:

-Tôi để ý đến ông và bà Kim Johnson từ ba đêm nay tại quán ăn này. Ông có thể cho tôi biết ông quen với bà Kim được lâu chưa?

Quang bắt đầu tức giận:

-Tôi biết bà này đã lâu, nhưng đây là chuyện riêng của chúng tôi.

Người khách tên Tâm ngắt lời:

-Tôi xin lỗi ông một lần nữa,

nhưng tôi không thể nói chuyện nhiều ở nơi đây, điều mà tôi có thể nói là xin ông hãy cẩn thận, rất cẩn thận.

Hắn dúm vào tay chàng một tấm danh thiếp:

-Đây là địa chỉ và điện thoại của tôi, nếu có thể xin ông ngày mai gọi cho tôi, chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn.

Vừa thấy bóng Phượng bước ra khỏi phòng trang điểm, hắn quay lưng và nhìn Quang gật đầu nhẹ như khẩn nài, hắn bước ra khỏi quán đi ngay...

Quang đưa Phượng về với đầu óc xoay chuyển hàng trăm ý nghĩ. Người đàn ông lạ tên Tâm là ai? Liên hệ thế nào với Phượng? Tại sao hắn khuyên chàng phải cẩn thận? Quang không muốn hỏi Phượng về người đàn ông lạ, chàng đoán đây cũng là một trong muôn vàn bí ẩn của Phượng nếu có hỏi chàng cũng sẽ chỉ thấy một Phượng im lặng, biến đổi thành một người xa lạ như những lần chàng tìm cách dò hỏi về cuộc đời của nàng trước đó.

Vừa mở cửa xe cho Phượng vào, Quang vừa suy nghĩ cho đến khi những hạt mưa nặng và lạnh hắt lên đầu rơi vào mặt chàng Quang mới bừng tỉnh. Chàng chạy vội vào xe. Cơn mưa đổ xuống thành phố vào mùa này như một điềm bất thường, cũng bất thường như tình yêu giữa chàng và Phượng, bí ẩn của nàng và lời nhắn nhủ của gã đàn ông lạ. Quang lắc đầu như muốn xua đuổi muôn vàn ý nghĩ quái gở đang bủa vây lấy chàng. Chàng chỉ muốn được gần bên Phượng, được nhìn thấy nàng, nghe tiếng nàng nói và ý thức được niềm hạnh phúc của mình, chàng không muốn biết đến những bất trắc, đe dọa làm mờ ám cuộc tình của chàng với Phượng.

Cơn mưa đổ xuống mỗi lúc một lớn, sấm chớp đầy trời. Quang nhìn sang Phượng, nàng có vẻ sợ hãi trước cảnh trời đe dọa, ngồi thu mình lại, hai tay ôm lấy đầu. Trông nàng tội nghiệp như một con chim nhỏ. Quang trầm nghĩ và đưa tay ôm ngang vai Phượng. Nàng mở mắt, ngừng đầu lên nhìn chàng và nói nhỏ, thì thầm, giọng nàng lạc đi, như

từ một nơi xa xôi nào vọng đến: “Anh ở lại với em đêm nay.”

Quang dắt nàng chạy vội từ mái hiên đậu xe vào nhà. Ở giữa là một khoảng trống và với trời mưa đổ xuống như thác, hai người đều ướt sũng nước khi vào đến nhà trong. Phượng ôm chặt lấy Quang, môi nàng tím môi chàng nóng bỏng, nàng nhắc đi nhắc lại: “Em yêu anh! Em yêu anh!” Quang ngạc nhiên và sững sờ trước cử chỉ của Phượng, suốt một tuần lễ đi chơi với nàng, chàng chưa bao giờ thấy nàng như vậy. Phượng chỉ nắm tay chàng hay nhìn chàng âu yếm và chàng cũng thế, chưa bao giờ ôm hẳn Phượng trong vòng tay hay hôn nàng. Quang muốn mọi sự diễn theo tình thuần túy, bằng mỗi tình ngày xưa của chàng bùng cháy thành tình yêu mãnh liệt khi gặp Phượng. Chàng không muốn những ý tưởng về tình dục dính dấp đến tình yêu của chàng, mặc dù chàng thấy Phượng đẹp và khôu gợi biết bao. Tình yêu của chàng nâng niu, đặt trên một bệ thờ cao và chàng không muốn những đòi hỏi về xác thịt là động lực cho tình yêu của chàng. Quang biết sự kích thích của Phượng đối với chàng, của vẻ đẹp đa tình và quyến rũ của nàng đối với chàng và chàng tìm cách trấn áp những kích thích đó trong suốt tuần lễ qua. Cho đến nay hôm nay.

Quang như rơi vào một cơn mê. Tai chàng nghe thấy tiếng mưa đổ rào rào trên mái hòa với tiếng thở và lời nói yêu đương của Phượng. Sấm chớp ngoài trời lâu lâu lại làm sáng lên căn phòng ngủ của Phượng. Cơn mê của chàng kéo dài bao lâu Quang không biết đến nữa. Ý niệm thời gian như không còn gì với chàng vì chàng chỉ còn ý thức được tất cả đã trở thành tình yêu hợp nhất giữa chàng và Phượng, kết hợp là một và kéo dài, kéo dài mãi mãi...

Có lẽ một điều gì đó đã làm cho chàng chú ý đến sự thay đổi. Có thể là vì lằn chớp quá sáng cho chàng thấy khuôn mặt Phượng lúc đó hay những bắp thịt của Phượng chợt căng cứng một cách khác thường. Chàng chợt biết điều khác lạ nơi Phượng. Nàng như im lặng, ngừng thở, chỉ vài giây trước đó, tiếng thở

của nàng vang lên trong căn phòng. Khuôn mặt nàng trắng bệch và đôi mắt nàng mở lớn, ánh lên một vẻ nhìn kỳ lạ. Quang bỗng thấy một ánh bạc lóe lên phản chiếu từ quả đấm bằng đồng bóng loáng ở đầu giường, cùng lúc với làn chớp bên ngoài dội vào. Chàng xoay người vừa được nửa thân hình để kịp thấy lưỡi dao đâm thẳng từ trên bổ xuống. Lưỡi dao nhọn hoắt, dài và nhỏ như lá liễu đâm xuyên qua bả vai và thấu vào lồng ngực chàng. Quang rú lên một tiếng kinh hoàng, cơn đau xé buốt làm chàng tê liệt hẳn đi, nhưng bản năng tự vệ làm chàng bắt kịp cuờm tay tay Phượng. Chàng bẻ tước tay để lưỡi dao rơi xuống mặt giường và loạng choạng bò dậy, tay kia ôm lấy bả vai sau sườn. Máu chàng bắt đầu chảy ra ướt đẫm. Quang thấy hoa mắt, khó thở. Chàng nhìn lên giường. Cảnh tượng cuối cùng chàng thấy trước khi ngất đi là Phượng bắt đầu lên cơn động kinh. Cả người nàng giật lên từng hồi, mắt trợn trừng, đầu nàng đập qua đập lại. Quang cố dưng mắt nhìn nàng lần cuối và, như một làn vải trắng phủ trước mặt chàng, bóng Phượng mờ dần. Quang bắt đầu thiếp đi vào cơn mê man.

Cơn đau trong lồng ngực đánh thức Quang dậy. Chàng nằm trong bệnh viện đã được một tuần. Quang nghe kể lại khi đưa vào phòng cấp cứu chàng chỉ còn thoi thóp thở, sát cạnh ngưỡng cửa của tử thần. Cuộc giải phẫu kéo dài hơn 4 tiếng đồng hồ và sau cùng chàng thoát chết. Người bác sĩ giải phẫu nói cho chàng biết mũi dao đi gần sát vào tim. Chỉ nhích thêm một tý nữa và chàng không thể sống được. Tuy vậy chàng cũng phải thở bằng máy nhân tạo và phải để một ống dài hút máu đọng lại trong lồng ngực mất gần một tuần. Quang không hỏi gì được về Phượng vì ống thở chạy dài suốt xuống khí quản khiến chàng không nói được. Chỉ buổi sáng hôm nay ống thở mới được rút ra và được chuyển ra nằm phòng ngoài. Quang mới cảm thấy dễ chịu hơn được một chút.

Người khách đầu tiên vào thăm Quang là một người chàng không

ngờ đến nhất. Tâm, người đàn ông lạ trong quán ăn bước vào và Quang giật mình vì vẻ mặt của hắn. Một khuôn mặt tiêu tụy và thể thảm đến cực độ, khác hẳn với người chàng đã gặp trong quán ăn mấy bữa trước. Hắn giơ tay nắm lấy tay chàng và nói:

- Mừng ông đã khỏe lại. Tôi mang lại cho ông một tin buồn - Phượng đã chết rồi!

Hắn gục đầu xuống. Quang thoáng thấy cặp mắt của hắn lóng lánh ướt và hình như giọt lệ bắt đầu đọng lại trong khóe mắt. Người đàn ông tên Tâm nói tiếp:

- Phượng tự tử bằng thuốc ngủ hai hôm trước - Lỗi tại tôi cả.

Hắn giơ tay khoác không để cho Quang hỏi.

- Ông không cần phải hỏi. Tôi sẽ giải thích tất cả mọi chuyện.

Hắn kéo chiếc ghế ngồi cạnh giường chàng và bắt đầu kể. Mắt hắn nhìn vào trong góc phòng tối như nhìn vào cõi đêm của u ám, của nỗi chết vương vất, ám ảnh:

- Phượng là bệnh nhân của tôi. Tôi chuyên môn về bệnh tâm trí. Phượng đến với tôi vào khoảng ba năm trước sau ngày người chồng Hoa Kỳ của nàng chết. Vụ ông Gilbert Johnson bị giết bằng dao đâm trúng tim ngay trong đêm thành hôn với một người đàn bà Việt Nam mới ty nạn sang đây đã là một đẽ tài sồi nổi của thành phố San Francisco này cả hàng mấy tháng trời. Gilbert Johnson là một người giàu có, tăm tiếng trong thành phố, không ai hiểu được tại sao ông ta lại mê say một người thứ ký ngoại quốc đến mức chỉ mới quen nhau vài tháng đã quyết định thành hôn ngay. Lý do tại sao không quan trọng lắm và chắc trên đời này chỉ có ông và tôi, những người đã biết Phượng, mới hiểu được sự quyến rũ và mức hấp dẫn của Phượng.

Tôi đoán rằng Johnson có lẽ cũng lâm vào tình trạng mê say như vậy. Ngay trong đêm thành hôn, theo lời báo chí tưởng thuật, người ở gốc Mễ nghe thấy một tiếng rú rùng rợn, chạy vội lên lầu và chứng kiến một cảnh hãi hùng - Johnson nằm chết trên giường với lưỡi dao đâm sau lưng xuyên qua tim trong khi Phượng đang nằm dưới đất lên cơn động kinh

mãnh liệt, đầu nàng cũng chảy máu chan hòa. Cửa phòng ngủ mở tung và bàn ghế đổ ngã nghiêng trong phòng. Khi cảnh sát và xe cứu thương đến nơi, Phượng mới tỉnh cơn động kinh và khóc lóc thể thảm trước cái chết của người chồng vừa cưới. Nàng khai không nhớ gì về sự việc xảy ra trước lúc Johnson chết, không biết có người lạ nào vào giết chồng nàng hay không, không biết tại sao cửa mở tung và bàn ghế gãy đổ đầy trong phòng. Tóm lại nàng hoàn toàn không biết gì cả. Điều cảnh sát và những người cứu thương đến chứng kiến là nàng vẫn còn động kinh dữ dội khi họ vừa đến và chuyện mất trí nhớ ngay lúc trước khi động kinh là đúng sự thật.

Cuộc điều tra kéo dài hàng mấy tháng trời không đưa đến bằng chứng cụ thể nào. Hai giải thuyết được đặt ra: hoặc chính Phượng giết chồng, hoặc Johnson bị một kẻ lạ mặt thù oán lèn vào giết chết ngay đêm tân hôn. Trong những lần lấy khẩu cung, không ai có thể nghi ngờ lòng thành thật của Phượng, nàng không dấu diếm một chuyện nào cả và tất cả mọi người đều tin như vậy, chỉ có điều nàng hoàn toàn không biết một chút gì về chuyện xảy ra. Chứng động kinh của nàng là lý do, điều này được cảnh sát và những người cứu thương xác nhận và không ai chối cãi được. Sau cùng giới thẩm quyền phải chấp nhận giả thuyết thứ nhì: Johnson bị kẻ thù lạ mặt lèn vào giết và cuộc truy tìm thủ phạm cũng đi vào ngõ bí. Hồ sơ án mạng của chồng nàng sau cùng bị xếp xó và được coi là kết thúc.

Phượng thừa hưởng tất cả sản nghiệp của chồng, tuy nhiên nàng vẫn giữ nếp sống giản dị, vẫn đi làm với đồng lương khiêm tốn, nàng không hề tiêu xài hoang phí, sống đơn độc với một người hầu trong căn nhà rộng lớn. Điều này làm những người nghi ngờ nàng đến mấy chẳng nữa, nhất là phía gia đình nhà chồng nàng, cũng dần dần thay đổi thái độ. Vụ án của chồng Phượng sau cùng cũng chìm vào quên lãng.

Phượng đến khám bệnh tôi vào khoảng hai tuần sau ngày chồng nàng chết. Lý do chính là vì những cơn ác mộng nàng có mỗi đêm và

những lúc mất trí nhớ của nàng. Phượng nói mỗi ngày nàng có khoảng vài lần như vậy, hoàn toàn không biết, không nhớ nửa giờ trước đó nàng làm gì. Đôi khi nàng chợt thấy mình đang ở trong một chỗ xa lạ, một tiệm ăn, một con đường, nàng hoàn toàn không hiểu tại sao lại đến đó. Điều này làm nàng sợ hãi, cộng thêm với những khủng hoảng do cái chết của chồng và cuộc điều tra đem lại, theo lời khuyên của một người bạn, nàng đến tôi để chữa bệnh.

Điều tôi không ngờ là chữa bệnh cho Phượng khó hơn điều tôi dự đoán. Các thuốc an thần loại mạnh cũng không giúp ích gì cho Phượng và ngồi hàng giờ nói với Phượng cũng không đem lại tia sáng nào. Nàng tuyệt nhiên không nói đến chuyện quá khứ, nhất là của lúc trước khi sang đến Hoa Kỳ. Mỗi lần tôi hỏi đến, nàng chỉ yên lặng. Tôi không biết làm thế nào để giúp Phượng hơn sau hai tháng trời trị bệnh.

Gần như tuyệt vọng, tôi thử dùng một phương pháp mới: Thôi miên. Tôi vốn không tin tưởng vào chuyện thôi miên cho lắm, tuy nhiên mới đi dự một khóa hội thảo về thuật này và không biết làm gì khác hơn, tôi thuyết phục Phượng để tôi dùng thôi miên khám phá về bệnh trạng của nàng. Hai tháng trời khổ công định bệnh và chữa bệnh Phượng vô ích, chỉ trong buổi thôi miên đầu tiên tôi đã tìm ra ngay. Dưới ảnh hưởng của cơn ngủ thôi miên, tôi bắt đầu hỏi Phượng và được nghe giọng người khác trả lời, hoàn toàn khác hẳn giọng nói lúc bình thường của Phượng. Đáng diệu cũng khác hẳn. Phượng như thay đổi hẳn dưới cơn thôi miên. Mắt nàng mở lớn, nhìn trừng trừng, chiếu ra những tia sáng căm hờn, có lúc lại trở thành đầy sợ hãi, tuyệt vọng. Tôi biết ngay đã gặp trường hợp nhị hóa nhân cách. Trong Phượng là hai người hoàn toàn khác hẳn nhau, lúc là người này, lúc người kia. Phần lớn thời gian là Phượng, khoảnh khắc thay đổi là lúc nhân cách kia chiếm ngự và Phượng trở thành người khác hẳn, biến đổi một thời gian ngắn rồi Phượng lại trở lại là Phượng. Đây là lý do tại sao nàng

than phiền mất hết trí nhớ, hoặc thấy mình bỗng đứng ở một nơi xa lạ. Những lúc đó là lúc nhân cách thú nhĩ của Phụng hoàn toàn chiếm ngự nàng. Trong cơn thôi miên, tôi được cho biết nhân cách này tự đặt một tên khác, xưng là Vân và tất cả những bí ẩn của Phụng và thảm kịch của nàng là do Vân gây nên.

Vân bắt đầu xuất hiện trong Phụng trong cuộc hành trình vượt biên của nàng. Nàng không đi đường biển như nhiều người khác nhưng đi đường bộ qua ngã Cam Bốt đến Thái Lan. Cuộc vượt biên này là một thảm họa. Nhóm người đi cùng với Phụng và Vinh, em trai nàng lọt vào tay bọn Khmer Đỏ. Đàn ông bị chúng giết ngay, trong đó có Vinh. Phụng và những người đàn bà khác bị chúng hãm hiếp. Chỉ một mình Phụng được tên đầu bọn tha không giết và bắt đi theo. Những người xấu số khác đều bị bắn bỏ. Một tháng trời ròng rã Phụng là nạn nhân của bọn quỉ khát máu. Nàng phải cắn răng chịu đựng để được sống sót và dần dần Vân bắt đầu xuất hiện trong nàng. Nàng gan lì hơn, cứng cỏi hơn và tìm cách để thoát thân. Một đêm mưa bão trong rừng nơi bọn Khmer Đỏ trú đóng, nàng dùng dao đâm chết tên đầu đảng ngay khi tên này đang thỏa mãn thú tính và băng rừng bỏ trốn. Bị săn đuổi, đói khát với thần chết luôn kề cận bên mình, sau cùng Phụng cũng đến được biên giới Thái Lan và trại tỵ nạn. Vào được nơi an bình, Phụng ngã quỵ và sốt mê man mấy ngày liền. Khi khỏi bệnh nàng mất hết những ký ức của mấy tháng vừa qua chừng như những kinh hoàng của cuộc vượt biên đã bị ý thức của nàng dồn nén xuống tận vực sâu của tiềm thức.

Điều mà ý thức của Phụng không biết là từ đó nàng đã tự tạo ra một nhân cách khác, sống triền miên, vây bủa bởi những thảm cảnh kinh nghiệm của mấy tháng trời sống trong địa ngục, hoàn toàn hành động và suy nghĩ theo bản năng sinh tồn và không từ bất cứ chuyện gì để tự vệ. Nhân cách này tự đặt tên cho mình là Vân để phân biệt với Phụng. Vân ý thức được sự hiện hữu của Phụng, về cái tôi khác mình một cách triu mến, bảo bọc,

chừng như Vân thấy có bốn phận phải bảo vệ Phụng. Giữ gìn nàng trước những nguy hiểm của cuộc đời, trước những tai ách của con người, nhất là đàn ông. Trước con mắt của Vân, tất cả đàn ông đều như những tên Khmer Đỏ hành hạ nàng và nàng phải tìm cách phấn đấu, giết chết bọn chúng để trốn thoát, Phụng, ngược lại không hề ý thức được nàng mang trong mình một nhân cách thứ hai là Vân. Nàng sống giản dị, tôi nghĩ rằng Phụng giữ được tất cả nhân tính của nàng trước khi gặp tai họa tại Cam Bốt, và là người chúng ta gặp để say mê, như Johnson đã được biết và như ông đã biết. Chỉ đôi lúc Vân xuất hiện là nàng lâm vào tình trạng mất trí nhớ ngắn hạn trong khoảng thời gian Vân chiếm ngự nàng, hoặc những kinh nghiệm, hồi tưởng của Vân đã hiện lên trong ý thức nàng dưới hình thức những cơn ác mộng.

Nói đến đây chắc ông đã đoán biết được rằng Phụng, đúng hơn là Vân, đã giết Gilbert Johnson trong đêm tân hôn. Phụng hoàn toàn không ý thức gì, không biết gì đến những khoảng khắc nàng trở thành Vân, để sẵn con dao nhọn ở đầu giường để sửa soạn cho ngày đám cưới. Và Vân đã hoàn toàn chiếm ngự lấy Phụng đêm đó, dùng dao đâm người chồng mới cưới như nàng đã đâm tên Khmer Đỏ ba năm về trước. Cơn động kinh đến với nàng như một giải thoát. Vân biến mất chui vào tiềm thức để Phụng ngỡ ngác và kinh hoàng trước cái chết của người chồng.

Những điều này tôi không nói với một ai biết được vì tương quan giữa người y sĩ và bệnh nhân, tôi không nói với ai lúc đó khi Vân thuật lại hết những sự việc xảy ra và cũng không hở môi với bất cứ người nào khác sau này, trừ ông ra vì ông là người trong cuộc. Điều làm cho Phụng trở thành nguy hiểm và trách nhiệm tôi nặng nề vô cùng là với Vân còn ở trong nàng ngày nào, người đàn ông nào yêu thương nàng và được nàng yêu thương lại sẽ trở thành kẻ thù của Vân, cần phải trừ khử khi gần gũi xác thịt với Phụng. Tôi tìm đủ cách trong các cuộc thôi miên để giảng giải cho Vân, để lôi kéo nhân cách

nàng về giống với nhân cách Phụng, để hy vọng rằng Vân sẽ dần dần biến mất và sẽ không còn là mối nguy hiểm cho Phụng, cho người đàn ông nào tương lai sẽ được nàng yêu. Quả thực lúc đầu tôi cũng rất lạc quan, Phụng cho tôi biết đã ít còn bị những lần mất trí nhớ và thôi miên Phụng để Vân hiện lên cũng khó khăn và ít thành công và Phụng tỏ vẻ yêu đời, sung sướng hơn trước.

Phụng đến tôi thăm bệnh cũng thưa dần. Lần cuối cùng nàng đến phòng mạch là hơn 6 tháng trước, trước ngày tôi đi tu nghiệp tại Boston. Lần đó Vân hoàn toàn không thấy xuất hiện dù tôi thôi miên nàng rất lâu. Tôi tưởng nàng đã hoàn toàn khỏi bệnh.

Ngày ở Boston về là ngày tôi gặp ông và Phụng trong quán ăn. Tôi theo dõi trong mấy ngày và sau khi biết được ông và Phụng đang nảy nở tình yêu, tôi đường đột đến gặp ông tối hôm đó để dặn ông về phòng. Tôi dự định sẽ nói hết cho ông ngày hôm sau nhưng không ngờ thảm họa lại xảy ra ngay đêm hôm đó.

Người y sĩ tên Tâm ngừng lại không nói tiếp dường như bị xúc động mạnh. Quang cũng im lặng không nói, chàng thấy bàng hoàng như đang trong cơn mộng, có lẽ mọi sự chỉ là cơn mộng chăng? Chàng gắng gượng mãi mới hỏi được:

-Phụng.... Phụng, tại sao nàng tự tử?

Tâm trả lời:

-Phụng bị nhà chức trách giữ lại sau khi ông được đưa vào nhà thương. Họ nghi ngờ nàng và đòi mở lại hồ sơ vụ án mạng của Johnson. Phụng được luật sư đóng tiền thế chân tại ngoại hầu tra nhưng tôi đoán Vân đã hoàn toàn chiếm ngự lấy Phụng. Có lẽ Vân đã quyết định tự vẫn. Hoặc giả Phụng ý thức được sự hiện hữu của Vân và tuyệt vọng nàng tự tử. Tôi không biết được những gì nữa tôi cũng có trách nhiệm với Phụng. Với ông.

Quang lắc đầu không nói. Tai chàng không nghe thấy Tâm nói gì nữa. Trước mắt chàng là hình ảnh của Phụng, đẹp lộng lẫy, tươi cười cùng chàng đạp nước bên bờ biển. Phụng đưa chòm nho mộng chín

lên miệng cắn, môi nàng mọng hơn những quả nho đỏ. Nàng không thể nào và không khi nào là một ai khác. Nàng là người Quang yêu say đắm và nàng yêu lại chàng, tại sao mọi sự không giản dị như thế. Tại sao bầu trời trong sáng chàng đã biết, đã sống với Phượng trong một tuần lễ tuyệt diệu của đời người, lại trở thành cõi đêm, của kinh hoàng, của sự chết. Tại sao đời sống không tiếp nối, không vĩnh cửu.. tại sao, tại sao Phượng không còn nữa?

Người đàn ông tên Tâm đứng dậy đưa cho chàng một phong bì mỏng:

-Họ nhờ tôi đưa cho ông thư này của Phượng. Họ tìm thấy thư trên giường nàng.

Quang run rẩy mở thư xem. Trong thư chỉ vòn vẹn mấy hàng chữ: "Tha lỗi cho em. Em yêu anh.

Phượng."

Quang không dấu được tiếng nghẹn. Trước khi chết, Vân đã trả lại Phượng cho chính nàng và nàng đã nghĩ đến chàng, đến tình yêu của hai người. Nhưng hạnh phúc của tình yêu chàng và Phượng đã không đủ để đưa Phượng ra khỏi cõi đêm để thoát khỏi ràng buộc của ký ức kinh hoàng vây chặt lấy nàng, không cho nàng một lối thoát.

Quang nhìn ra bầu trời. Trời trong sáng những sao chàng thấy như mờ ảo. Một tia nắng nào đó như lung linh, nháy múa ngoài cửa sổ. Có lẽ Phượng đẩy chàng, nàng đã thoát khỏi tầm tối của cõi đêm kia rồi và nàng đang đứng đó, đẹp lộng lẫy, huy hoàng, chờ đón chàng và dịu dàng nắm lấy tay chàng đi dạo suốt một mùa xuân vĩnh cửu.

Nguyễn Đình Phùng